

SILVIU AL. BALOTĂ

SOLDATUL
CRIZANTEMEI

ȘI MISTERUL TEMPLIERILOR BLESTEMAȚI

Roman

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

- 11 FRANȚA, AUGUST 1307, MĂNĂSTIREA ROUSSAY
- 14 1830, ARHIPELAGUL INSULELOR TSUSHIMA, JAPONIA
- 27 ZECE ANI MAI TÂRZIU
- 37 SHIGA, 1868, DUPĂ ULTIMA BĂTĂLIE IMPORTANTĂ A SAMURAILOR DIN TOBA FUSHIMI
- 66 CURTEA DE ARGEȘ, ROMÂNIA, 1988
- 84 KAORO NINJA ȘI PRIMA ZI A VIEȚII VIITOARE

- 103 AVENTURILE NOULUI KAORO
- 127 ROMÂNIA, CURTEA DE ARGEȘ, SEPTEMBRIE, ACELAȘI AN
- 130 OSAKA, JAPAN
- 134 OCTOMBRIE, 1989
- 203 CRANIUL CELOR DOUĂ LUMI

PARTEA A DOUA

- 233 GANGSTERII YAKUZEI NEGRE
- 253 KYOTANABE. VILA CLANULUI GHEARA ROȘIE ÎN SEARA ACELEAȘI ZILE
- 268 BARUL NYAGARA
- 279 ORA 10:00 A ACELEAȘI ZILE, LA KITAOSAKA HOSPITAL DIN OSAKA
- 282 TOKIO. KAORO ȘI ASASINII LUI AOTO

- 291 JOCURILE POLTERGEISTE
ATTANURIENE
- 304 DIMINEAȚĂ ATTANURIANA ÎN
KYOTANABE
- 321 RĂZBOIUL DIN RING
- 355 SFÂRȘITUL CELOR ȘAPTE ANI
ATTANURIENI

PARTEA ÎNTÂI

FRANȚA, AUGUST 1307, MĂNĂSTIREA ROUSSAY

– Dragul meu conte, un zvon de la curtea regală ar spune că zilele noastre sunt numărate, zise Sebastien Leroy unul dintre templierii din staff-ul Marelui Maestru Templier, încet, mai tare puțin ca o șoaptă, bărbatului ce-l însoțea pe una dintre aleile pietruite din mănăstire. Reședința de vară a cavalerilor templieri din acel an, undeva la sud de Paris, între malul drept al Senei și Sainte-Geneviève-des-Bois.

Contele Bergerac, un bărbat excentric, ascuțit la față și îmbrăcat după moda tâlharilor ce-și făceau veacul la răscrucile drumurilor cu pumnale ascunse în dosul mantiei burhuz, răspunse cu o siguranță în glas, încât credeai că a stat cu regele de vorbă în dimineața aceea.

– Nu este nimic sigur, dar trebuie să luăm câteva măsuri de siguranță pentru familiile noastre, regele Philippe în lăcomia sa poate face orice cu clericii neapropiați lui, spuse contele îngrijorat.

– Trebuie să punem la adăpost comorile strănse, cele tainice creștine duse departe de monarhi în mănăstirile noastre din Lyon și Toulouse, aurul și argintul în peștera mănăstirii

Montpellier, unde abatele Vicente va avea grijă de ea până va trece acest val nestatornic al timpurilor noastre.

– Eu ce misiune am în această luptă a schimbărilor? Întrebă Bergerac, atent la ce spunea Sebastien.

– Împreună cu templierii corsicani, adunați avuțiile voastre cele mai însemnate, pe care puteți să le luați într-o caravană, veți ajunge în Port Said, de unde veți fi însoțiți de cavalerii străjeri ai abatelui Alessandro. Veți forma o caravană cu celelalte avuții ale ordinului Templier și veți merge în portul Al-Agabah, de unde veți pleca prin Marea Roșie spre insulele din Filipine. Comorile ce le veți duce pe o insulă pustie trebuie cercetate, deoarece s-au descoperit șapte cristale ce au proprietăți ciudate. Cel ce le-a descoperit crede că... cel ce le poartă și are știință de ce poate face acele cristale va fi un luptător de temut, care poate să lupte cu ușurință împotriva răului și a vrăjitoriei. De aceea trebuie să plecați, cu familiile voastre. Lumea are nevoie de descoperirea asta.

– De ce așa departe, la noi în Franța nu se poate? Întrebă contele nedumerit.

– Pentru că acolo nu există creștinism, totul trebuie luat de la zero, este o expediție care trebuie făcută... Te înțeleg dacă refuzi, este o provocare a noului, nu știu ce va ieși, dar am speranța că după un timp vă întoarceți. Este destul aur pentru voi. Mai ai misiunea în plus să hotărâști unde vor trebui aduse cristalele, la Ierusalim, la mănăstirile noastre, la Vatican sau să nu mai știe nimeni de ele pe vecie, zise Leroy, salutând două creștine ce se îndreptau către curtea interioară a mănăstirii.

– Am să plec așa cum ați gândit această aventură, o schimbare în viața familiei mele cred că este benefică, zise contele după un timp de tăcere.

– Va trebui să purtați însemnele ordinului pe parcursul acestei călătorii, ai aici sigiliul Maestrului și numele cavalerilor cu care trebuie să pleci, ei te așteaptă. Înainte să te îmbarci la Al-Agabah, lași sigiliul abatelui Alessandro.

– Vă doresc noroc și să vă întoarceți cu învățături secrete și puternice, să se știe în lume că templierii sunt străjerii păcii și ai credinței, zise Sebastien uitându-se în ochii contelui.

– O să fâțâi templierii fugari în ochii celorlalți, să nu vă fie teamă, zise ca un avertisment... totul trebuie făcut în cel mai mare secret, continuă tușind de două ori.

După un timp contele se făcu nevăzut pe alea ce ducea către grajduri îndesind pergamentul și sigiliul Marelui Maestru Templier în sân, ieșind prin spărtura zidului din nordul așezământului ce era ascunsă cu iederă și vlăstari tineri de aluni. Calul său cel negru și bătrânul său valet Franciscan îl așteptau unde poruncise mai devreme de întâlnire.

Marele Maistru Jaques de Molay, conducătorul cavalerilor templieri, este închis în anul 1307 octombrie, ziua de 13, la ordinul regelui Philippe al IV-lea împreună cu apropiați de-ai lui. Mai târziu, pe data de 18 martie 1314, este condamnat la moarte prin ardere pe rug, iar sentința este îndeplinită în piața din apropierea Catedralei Notre-Dame de Paris.

Ca un blestem, la data de 29 noiembrie 1314, regele Philippe al IV-lea moare singur în patul său din palat.

1830, ARHIPELAGUL INSULELOR TSUSHIMA, JAPONIA

Coasta de Vest a insulei Ikarikuma, neprimitoare cu reci-furi și stânci ascuțite la nici un metru de nivelul apei, își arăta captura la lumina lunii a unei corăbii prinse în capcana insulei.

– Mamă, asta este insula umbrelor de care ne spunea bunicul? Întrebă băiatul cel mare din barcă.

– Nu știi, important este că suntem în viață, zise femeia văslind mai încet, obosită după o săptămână pe mare. Unui fiu de samurai nu trebuie să-i fie frică de umbre, samuraiul însuși poate să fie uneori umbră, continuă femeia îmbărbătând copilul curios.

Pe ultima sută de metri până la țărm i se păru femeii că văslise o veșnicie. În cele din urmă, barca dădu de țărm și fiecare val și rafală de vânt o afundau mai mult în nisipul petecului de plajă unde o cârmuia femeia. Era o barcă pescărească specifică din zona Fukuoka ce se aventură mai mult de trei zile în larg, cu catarg pentru o pânză, lungă de zece metri având sub carenă bucăți de piatră ca o chilă pentru echilibru. Era prevăzută cu un acoperământ de aproape trei metri în pupa circular acoperită cu bambus. În funcție de câți pescari erau la bord, barca putea transporta în jur de trei sute de kilograme de pește.

La țărm ceața înainta dinspre nord, odată cu venirea dimineții și a pescărușilor gălăgioși. Femeia aruncă ancora cea mică cât de departe putu, iar pe cea mare o lăsă jos cum căzu legându-le pe amândouă de prora bărcii.

– Trebuie să dorm puțin, Kaoro, sunt prea obosită să debarcăm acum, spuse copilului de numai nouă ani.

– Te păzesc eu, nu-mi este teamă de umbre, pot să fie o sută, zise copilul scoțând sabia de bambus de la brâu, făcând câteva mișcări specifice de atac. Femeia adormi încântată în mirosul de pește al bărcii lângă alți doi copii mai mici, înveliți cu o pătură de cânepă captușită pe o parte cu bumbac.

Zorii zilei întârzie să apară din cauza ceții, însă, odată cu ivirea lor, lăsă să se vadă un țărm neprimitor, cu un deal abrupt în fața plajei de o sută de metri, plante agățătoare și arbuști îmbrăcați în culorile toamnei ce creșteau în extremitățile mai îndepărtate ale plajei.

Razele puține de soare umbreau înscrisul bărcii, Yakuza Ku.

Marea era liniștită la acea oră când copiii dădeau semne de trezire foindu-se în așternut, odată ce barca nu mai mișca somnul lor fu mai adânc. Era miezul zilei când copiii țopăiau prin barcă, dornici să coboare.

– Trebuie să ne dăm jos să căutăm un adăpost în apropiere, mergem cu toții, zise mama copiilor, nu trebuie decât să sărim din barcă, continuă femeia.

– O să ne udăm, zise Kaoro în gura mare sărind primul, apa îi venea până la umeri, iar până la țărm erau aproape zece metri.

– Stai să-l iei pe Tojo, auzi glasul mamei sale ca o rugă-minte... eu vin cu Shun.

*

În cele din urmă, femeia reuși să aducă pe mal tot ce era în barcă, inclusiv acoperișul bărcii ce avea să-l folosească peste noapte. În grabă aruncă hăinuțele murdare ale celui mic în apă într-un loc unde urma să le spele. Kaoro plecase de-a lungul plajei să caute lemne pentru foc, dar se întoarse în grabă cu mâinile goale.

– Mamă, pe insula asta pietrele se joacă singure în aer, îi spuse în șoaptă, puțin speriat.

– Cum așa!... or fi păsărele pe care nu le cunoști.

– Nu, vino să vezi cum se învârtesc singure, spuse Kaoro trăgând-o de mână.

– Stai puțin, zise, legându-și părul într-un coc tipic japonez, apoi cu sabia la brâu porni alături de Kaoro spre locul cu pricina, călăuzită de băiat prin nisipul și bolovănișul plajei.

Cinci pietre de mărimea unui ou de pescăruș se învârteau în jurul unei axe imaginare la aproape douăzeci și cinci de centimetri deasupra nisipului, patru dintre ele erau pietre obișnuite, iar una era un cristal transparent în formă de piramidă. Femeia se uită în toate părțile, nu era nimeni.

Contemplă ținutul cu răbdare nescăpându-i niciun amănunt; apoi cu o lovitură de sabie tăie cercul diametral privind iarăși să vadă dacă s-a schimbat ceva din spațiul său vizual. Pietrele căzură în cerc așezate parcă într-un joc de copil. Nicio mișcare, niciun freamăt nu se auzeau. Parcă și pescărușii amuțiseră.

Kaoro luă în mână cristalul, începând să se uite la el cu luare aminte, mama sa, nu-l împiedică să facă asta, dar nici nu-i dădea de înțeles ce să facă. Copilul după câteva clipe, aruncă jos cristalul ca și cum l-ar fi ars la mână.

Mama îl trase înapoi din acel loc, după care îl întrebă:

– Ce este?

– Am văzut o peșteră înverzită cu umbre urâte în ea și doar un om, zise băiatul surprins de acest fapt.

– Ceva se întâmplă în ținutul acesta, sau s-a întâmplat mai demult, poate chiar suntem pe insula de care vă spuneă bunicul. Asta este arta unui shinoby sau a vreunui călugăr alungat de la templu, o să aflăm, nu te teme, copiii sunt suflete curate, nu se prind vrăjitoriile de ei.

– Lasă-mă să iau piatra asta cu mine, o să o pot păstra și ascunde, zise Kaoro, nemaiașteptând răspunsul mamei, luă cristalul băgându-l sub obi, (centură).

În spate, zarva celor doi copii la joacă se auzea din ce în ce mai aproape dispărând misterul ce îi cuprinsese de ceva timp. Tojo și Shuna alergau înnebuniți după o șopârlă micuță și venea înspre ei, cu farmecul lor minunat și inconfundabil al copilăriei.

– Hai să mergem, trebuie să facem un foc și să mâncăm ceva, noaptea o să vină repede, mergi și caută lemne de foc, acolo pe colină trebuie să fie, zise femeia adresându-se lui Kaoro.

În după-amiaza aceea nu se mai întâmplă nimic deosebit, iar până seara se uită de micul număr de magie dat de cineva gratis, înștiințându-i astfel că nu sunt singuri. Din graba cu care au plecat, acestea erau ultimele înghițituri de orez și turte de orez, pe care le aveau la masa de lângă foc, improvizată din două pietre mai mari și o scândură luată de pe barcă.

– Mamă, unde este cadoul de la tata?... vreau să mă culc cu el, se face noapte devreme aici, zise Kaoro simțind că trebuie să facă ceva.

– Caută în lada cu haine... să nu încerci ceva, să te tai, că ți le iau, zise mama sa îngrijorată.

Copilul se duse direct la cufărul cu haine căutând acel cadou pe care îl găsi cu ușurință. Într-o bucată de piele împăturite cu grijă, două bucăți de bambus legate între ele cu o bucată de lanț cu zale alungite. În capătul celălalt, câte un vârful de sulită din fier forjat prins cu măiestrie de fierar ce arăta ca arma de vitrină, nicidecum de luptă sau de apărare. Kaoro se uită la ea ca un cercetaș, după care o împachetă înapoi, căutând cu privirea un loc să o ascundă undeva la îndemână.

Noaptea veni pe nesimțite în jurul focului ce le încălzeau și le luminau fețele. Copiii adormiră într-un târziu la îndemnul mamei și al oboselii.

Femeia trecută de prima tinerețe, cu un spate lat ca de bărbat se furișa de lângă foc, ținând în mână sabia nedespărțită și un ștergar din bumbac. Lângă o stâncă din apă începu să se dezbrace lăsându-și liniile corpului în văzul lunii, cu părul despletit și înarmată cu un săpun ce mirosea a trandafir, se îmbăie în apa destul de rece a mării ca și cum era ceva firesc. Fâlfâitul unor lilieci sau a unor păsări de noapte se auzea în apropiere ca un zumzet al nopții și se oprea în valurile mării.

Trecu ceva timp până ce femeia reveni lângă focul aproape stins, nu avea somn, câteva lacrimi de dor și viață grea îi scăpau pe obraji, neputând să le oprească. Oricum era norocoasă și o mamă eroină ca și-a luat și copiii cu ea. În condițiile în care capul familiei, samuraiul, este ucis în luptă, celălalt samurai hotărăște soarta celorlalți, pe femeie o fac concubină sau gheișă,

iar copiii slugi sau îi alunga de cum îi vedea. Femeia în lumea samurailor nu valora mare lucru, numai dacă era luată din dragoste.

*

Ivirea zorilor, o nouă vestire a speranței și trecerea la o nouă zi ce nimeni nu știe ce va aduce.

– Trebuie să vă sculați, astăzi mergem în sat dacă există să ne cumpărăm nume, zise femeia legându-și sabia în spate cu o curea specială și un șnur din mătase. Soarele era de o sulită ridicat pe cer când copiii ieșeau din culcușul lor întâmpinați de briza mării trezindu-i la viață.

De undeva de pe colină o umbră cobora încet către ei, mărindu-se la fiecare pas. Un bărbat în negru se arătă într-un târziu, purtând pe cap o pălărie de paie, luându-i prin surprindere cu o voce aspră și pițigăiată.

– De mult timp nu a mai adus marea ceva bun pe meleagurile astea, numai luptători, ucigași și morți.

Acum, ceva interesant, o mamă cu trei copii și sunt toți vii, zise bărbatul într-o japoneză cu dialect regional, uitându-se la femeia ce își trase sabia din teacă.

– Rămâi unde ești, nu vrei să afli tăișul sabiei mele, spuse femeia luată prin surprindere.

– Dar unde este ospitalitatea casei japoneze, frumoasă doamnă? zise bărbatul, înclinându-se în fața ei.

– Asta nu este casa mea, aș spune că sunt în trecere, există vreun sat pe insula asta? întrebă femeia întorcând sabia cu vârful în pământ, în semn că nu va ataca.